

3 oktober

De trein vertrekt om drie minuten over acht van CS Utrecht. Ik ben er nog niet over uit waar ik mijn auto zal parkeren. Dat kan niet vlakbij het station, daar moet ik betalen om te mogen parkeren.

Ach, waarom ook niet? Ik ben toch zeker niet verplicht om geld in die parkeerautomaat te stoppen? Ik kan hem misschien ook neerzetten bij het huis van mijn oom en tante. Laat ik dat maar doen.

Over een maand ga ik met pensioen en dan krijg ik nog ongeveer duizend euro per maand. Daar moet ik van eten, kleding kopen en de hypotheek aflossen. Het abonnement van de sportschool is ook best een hoop geld. Hoe kan een mens nou leven met zo weinig geld? Ik begrijp niet hoe anderen dat doen.

De prijzen van de boodschappen zijn torenhoog. Ik ga toch geen groente in de supermarkt kopen? Die troep vreet toch niemand met gezond verstand? Waar moet ik mijn huis verder van verbouwen? Materiaal voor de verbouwing is de grootste kostenpost. Waar heb ik die brief en de kopieën nou weer gelaten?

Mijn huissleutels stop ik in mijn jaszak, dan raken ze niet kwijt. Nee, zo kan het niet langer.

Mijn naam is Sjaak Groeneveld en ik vertel je mijn kant van het verhaal.

Na enkele maanden had ik hier geen behoefte meer aan.

De allereerste keer dat ik haar zag liep ik met Jan, mijn buurjongen en vriend, te praten op de Gouverneurlaan in Den Haag.

Zij liep samen met Bert, mijn andere vriend, vlak langs mij heen. Haar lange rode krullen vielen me het eerst op; ze dansten bevallig over haar schouders. Een zoete mengeling van kokos en honing drong mijn neusgaten binnen. Met open mond staarde ik haar na, tot ze uit mijn gezichtsveld verdween. Haar figuur was perfect. Wat was ze mooi.

‘Hé, Jan, zij zit zeker wel vaak bij Bert thuis, hè?’

‘Hoezo?’

‘Nou, als jij verkering hebt zit je toch veel bij elkaar?’

‘Denk jij echt dat Bert verkering met haar heeft?’

‘Ja, wat denk jij dan? Dat zie je toch zo?’

Jan bulderde het uit. ‘Nee, man. Ze is zijn type helemaal niet. Bert houdt van donkere meisjes, niet van rooie.’

‘Van zwartjes?’

‘Nee, man, van meisjes met donker haar.’

Een diepe zucht ontsnapte aan mijn lichaam. Het antwoord van Jan kwam als een verlossing van een kwade geest. Ik maakte een kans. Ze had geen verkering met die jongen met het welgevormde lichaam en die ook nog eens de perfecte lengte had. Ik was jaloers op zijn uiterlijk. Zij was gelukkig vrij.

‘Weet je dat zeker? Ik zie ze zo vaak samen.’

‘Luister, man. Ze is zijn danspartner. Ballroom.’

‘Oh?’

‘Ze trainen vier keer per week en gaan wedstrijden doen.’

‘Oh?’

‘Daar sta je van te kijken, hè?’

‘Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Mijn zus zat daar ook.’

‘Oh.’

Jan toonde een brede glimlach. Hij verwachtte niet dat ik op een rooie zou vallen. Hij leek er zelfs enigszins verbaasd over.

‘Je vindt haar lekker, hè?’

‘Ze is prachtig.’

‘Ze is een echte rooie hoor, mocht het je nog niet opgevallen zijn.’

‘Kan me niet schelen. Ze is prachtig.’

‘Eerder viel je alleen op blondjes. Wat mankeert jou vandaag, man? Ben je gewoon geil of zo?’

‘Ze is prachtig.’

‘Ja, man. Dat heb je nou al tig keer gezegd. Nou weet ik het wel.’

‘Rook je haar?’

‘Hoezo? Stonk ze soms? Had ze een scheet gelaten?’

‘Bloemen. Nee, ook niet. Honing! Ze ruikt naar honing.’

‘Dan zal er wel lekker veel ongedierte op afkomen. En daar wil jij jouw kleine grote vriend ...